

Když se zblázní počasí aneb Globální oteplování v praxi

Nejen letošní jaro se vyznačovalo nezvykle vysokými teplotami. A nejen v Čechách. Tropické počasí panovalo i daleko na severu, **ve švédské divočině, nedaleko od polárního kruhu.**

text: David Mašek foto: autor

Přítom ještě koncem dubna nic neprozrazovalo, co se zde bude v průběhu května a června odehrávat. Venku leželo půl metru sněhu a na všech jezerech byla silná ledová pokrývka. Jenže potom se začaly dít věci! Teploty se zničehonic vyhouply nad pětadvacet stupňů a neklesaly. Za pouhých sedm dní sníh a led roztál, řeky se rozvodnily a teplota vody značně stoupla. To způsobilo, že se štiky a bílé ryby vytřely už v první půlce května, což je ve zdejší zeměpisné šířce unikát. Díky vysoké teplotě vody, která místy dosahovala koncem května ke dvaceti stupňům, byly navíc ryby zcela apatické a výrazně omezily příjem potravy. Na přelomu května a června nastalo několikadenní prudké ochlazení, doprovázené občasným sněžením, což rybám opět neprospělo. A aby toho nebylo málo, prakticky od konce dubna nepršelo. Průtoky na většině zdejších řek a potoků se dostaly na historická minima. V korytech výrazně ubylo stanovišť pro ryby a ty se stáhly do hlubokých tůní a průtočných jezer, kde vyčkávaly na zvýšení stavu vody. Jednoduše řečeno, v letošním roce nás rozhodně nečekalo snadné rybaření.

Dokonalý začátek

Po celonoční jízdě konečně zastavuji u Medvědího jezera. Je pár minut po páté a i přes značnou únavu mi to nedá a věrný tradici jdu vyzkoušet, v jaké „braci“ formě se nacházejí štiky a okouni. Na prvních třech místech zůstávám bez záběru, ale nepřikládám tomu velkou váhu, neboť v mém podání jde hlavně o protažení se po náročné cestě, než o soustředěné systematické prochytávání vodního sloupce. Ale co si budeme povídat, každý úlovek potěší, obzvláště po dlouhé době bez vláčecího prutu v ruce. Napočtvrté se konečně dočkám! Po dopadu plandavky se nedaleké rákosí zavlní a po nástraze vystartuje moje první letošní zubatá. Šedesát centimetrů je na toto jezero tak akorát. Jsou tu sice i větší kousky, ale ty se většinou nevyhřívají na mělčině. Za chvilku se mi podaří obelstít ještě dvě další štiky, tentokrát o něco menší. Zkouška se povedla. Míříme do kempu, když se rozhodnu pro poslední zastávku. Zrovna mjíme mé oblíbené a úspěšné místo. To prostě nemohu vynechat. Chvilku se prodírám hustým březovým porostem, který vzápětí vystřídají statné borovice. Jsem zde. Stojím